

A photograph of a cobblestone street. A shadow of a person is cast across the stones, colored with a gradient from red to blue. The word 'WOMAN' is overlaid in large, bold, sans-serif letters. The 'W', 'O', and 'M' are red, while the 'A', 'N', and the final 'A' are blue.

WOMAN

BLATENSKÝ FOTOFESTIVAL

4. ročník, 2009

BLATENSKÝ FOTOFESTIVAL

4. ročník, 26. - 27. září 2009
www.fotofestival.cz

W O M A N

VÝSTAVY: Miloslav Stibor
Miro Švolík
Vladimír Židlický
Miroslav Němeček

OTEVŘENÁ SCÉNA:

Markéta Hritzová
Kamila Berndorffová
Jan Khür
Tomáš Klepal
Sylwia Nikko Biernacka
Jonáš Richter
Eva Stanovská
Magda Veselá
Michal Dvořák

DOPROVODNÁ VÝSTAVA HISTORICKÝCH FOTOGRAFIÍ:

Příroda, památky a lidé v jižních Čechách
na starých fotografiích

DOPROVODNÉ VÝSTAVY OTEVŘENÉ SCÉNY (MIMO KATALOG):

Martina Ředinová, Jiří Franc

PŘEDNÁŠKY A BESEDY:

Miro Švolík, Vladimír Židlický,
Markéta Kubačáková

Upozornění - omluva pořadatele

**Omlouváme se za barevný posun
proti originálům, vzniklý
při tiskovém procesu.**

WOMAN ... A zase žena... jako vloni... řeknete si: nic nového. Jenže ono to tak docela neplatí. Kdo chce, nemusí za ženou vidět jen ženu... a někteří z vystavujících to tak vidí. Téma je tak široké, že si neklademe za cíl předložit vyčerpávající průřez současnou fotografickou tvorbou na zvolené téma. Máme za to, že určité tématické ohraničení je vhodné a funguje jako jistý mantinel v tak „nemantinelovém“ prostředí jakou fotografická tvorba je. A to nemluvě o dalších uměleckých oborech, s nimiž je fotografie čím dál více provázána. O přesazích fotografie je i jedna z přednášek.

Již od prvního ročníku je cílem fotofestivalu komunikace.. přece komunikace je důležitá nejen pro partnerské vztahy.. ale i umělecká díla – a jistě jim neuškodí konfrontace. Konfrontace mezi různými autory navzájem i konfrontace s návštěvníky „netvůrci“. Fotografie v šuplících jsou sice bezpečněji uloženy než v našich někdy ne zcela profesionálně připravených výstavních prostorách, ale co naplat.. ne každému se přihodí to co panu Byšickému, jehož negativy z 1. světové války byly minimálně několik desetiletí považovány za ztracené a teď visí rovnou na Hradě. A to se prostě každému nestává. Proto raději vystavujeme v době, kdy tvoříme.

Většina vystavujících v letošním ročníku používá při své tvorbě digitální technologii. Ať už při samotném vzniku fotografie nebo minimálně při tvorbě konečné výstavní podoby fotografie. V žádném případě se nechceme pitvat v technických podrobnostech, ale fenomén digitální technologie je tak výrazný, že o koupi kvalitních digitálních printů začínají přemýšlet i galerie a sběratelé, kteří ještě nedávno tyto postupy zcela razantně odmítali. Tři hlavní vystavující na letošním fotofestivalu (Němeček, Švolík, Židlický) používají v poslední době digitální postupy, každý jinak a pro každého je technika zcela jistě pouze prostředkem k dosažení kýženého výsledku. A to je záruka toho, že jim technika nepřeroste přes hlavu. Protiváhou současných postupů je výstava klasických černobílých zvětšenin Miloslava Stibora.

Držme palce oběma směrům, ať se drží na slunci co nejdéle a hlavně ať jsou v rukou umělců, kteří tyto postupy zhodnotí do děl, která přetrvají.

A nebojte, na příští rok nachystáme zcela jiné téma.

Pavel Štěrba

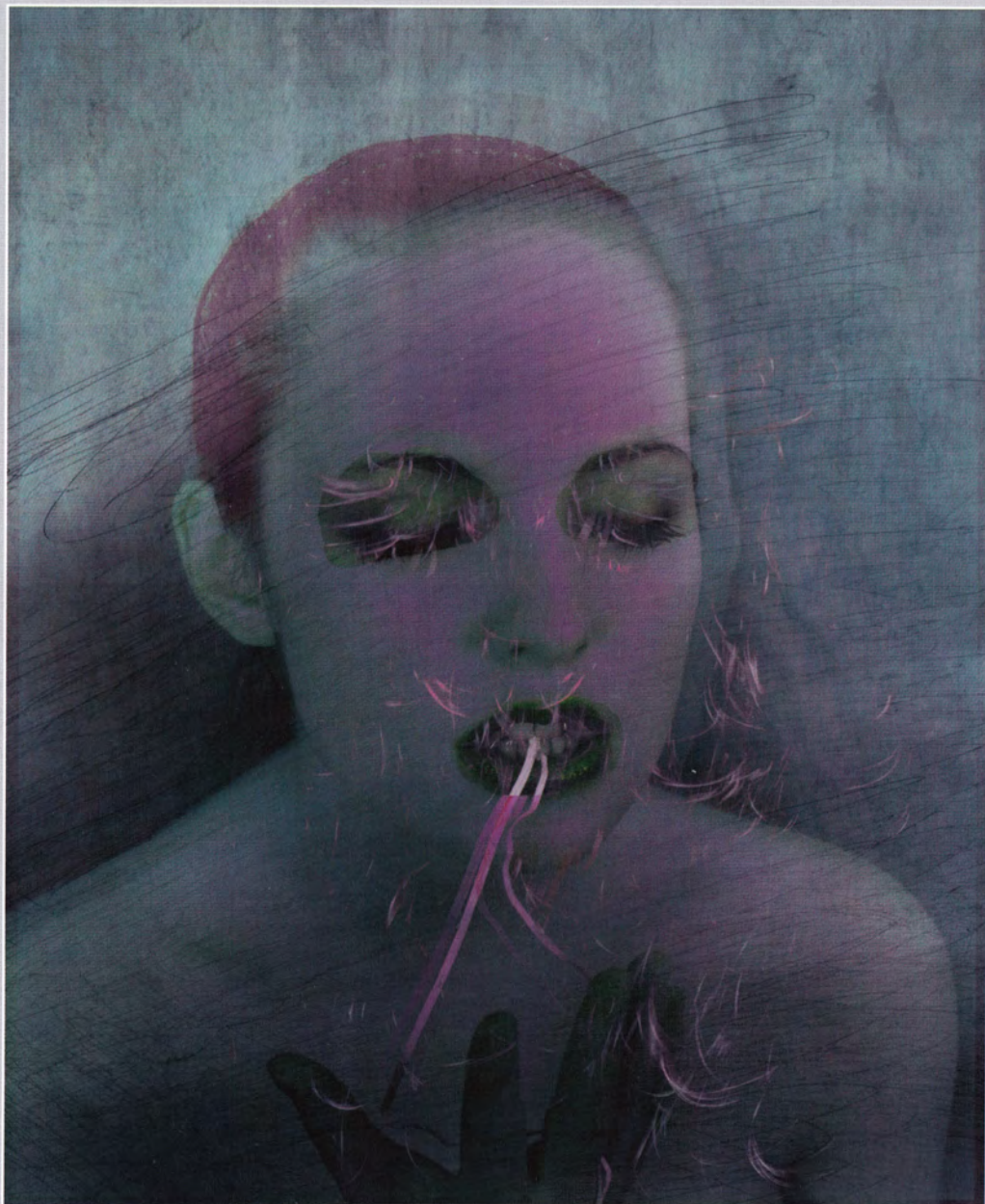

MILOSLAV STIBOR — ZE SOUBORU VOLUCRA

MIRO ŠVOLÍK — ZE SOUBORU **Mliečna dráha**

VLADIMÍR ŽIDLICKÝ — NIGHT GAME

MIROSLAV NĚMEČEK — ZE SOBORU MODLY

MARKÉTA HRITZOVÁ — ZE SOUBORU INVISIBLE MODELS

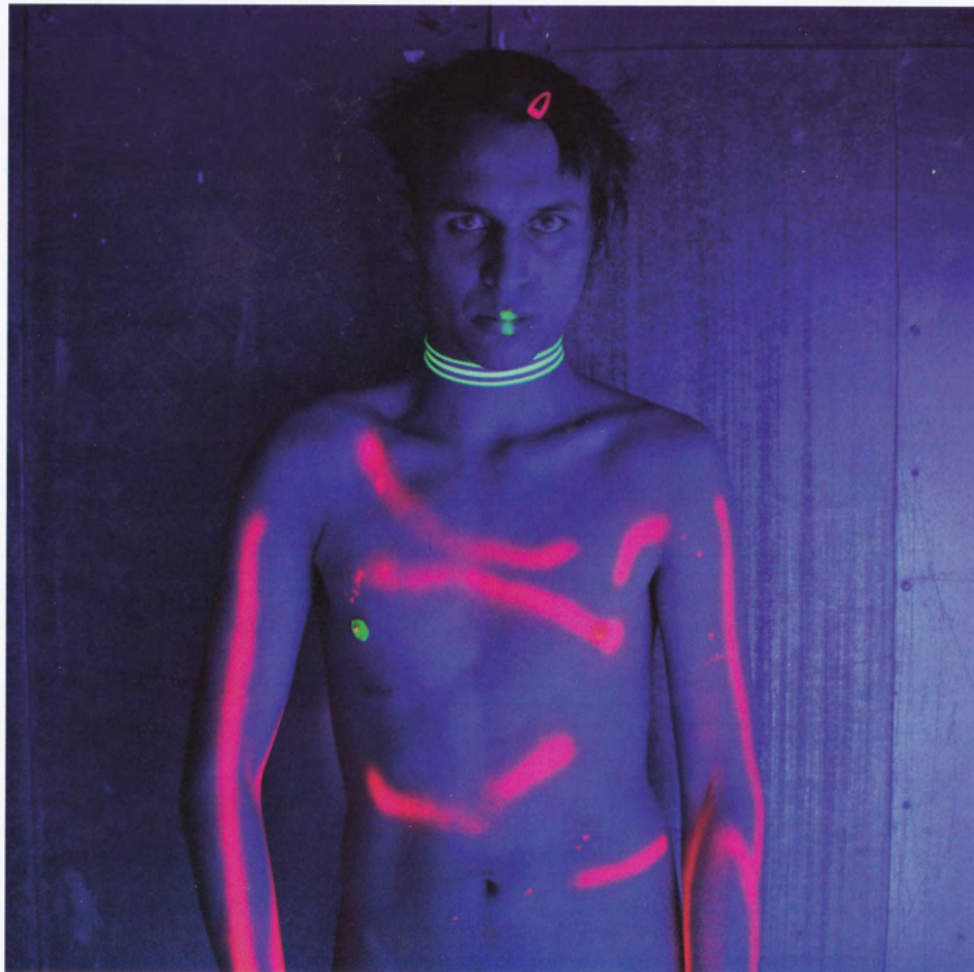

...Aiša je muslimka, žije v početné rodině svého manžela, je jí 18, má syna... Uttar Pradesh 2009

KAMILA BERNDORFFOVÁ — ZE SOUBORU INDICKÁ ŽENA VE SVÉ DOMÁCNOSTI

JAN KHÜR — ZE SOBORU AUTOPOTRÉT

ALE TEN MALINKÉJ POČÍTAC, CO MĚLA MARTINA NA STOLE,
TEN BYL FAKT DOBRĚJI U ŠPORAČJI MUSĚS MIT POČÍTACI!
KDYŽ SE POTŘEBUJĚS PODÍVAT NA NĚJAKÝ RECEPTY...

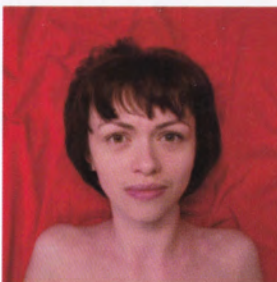

FURT JENOM UKLÍZÁM!
PERLI VÁRÁ, ŽELMÍM A VYTÍRAM PODLAHU!
NIKDO SI PO SOBĚ NIC NEUKLÍDÍ!

NESNÁŠIM TOTIŽ, KDYŽ SE MI DROBNKY LEPÍ NA NOHY,
NEBO TY TVOJE VLASY, ŽE JO!

TOMÁŠ KLEPAL — ZE SOUBORU DŮE TVÁŘE ŽENY

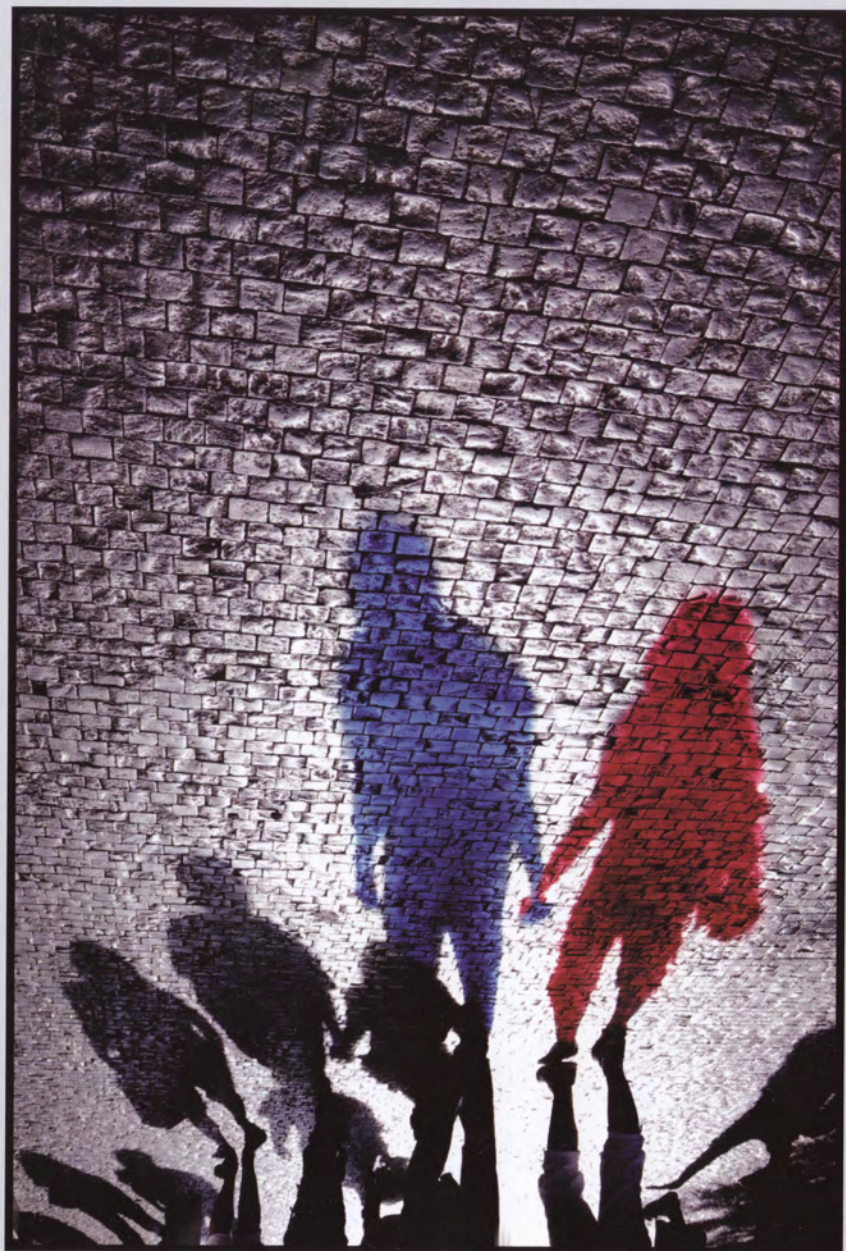

Moje tělo je moje nejvyšší tajemství,
které jsem nikdy neukážu. Když už ho
ukážu - takto musí se objektivem
který je naprosto čistý a bez
jakýchkoli vlivů.
Děs se stává
když se pokoušíme vidět i něco
jeho "vnitřní".
Dana 2004

SYLWIA NIKKO BIERNACKA — ZE SOUBORU „RED“

EVA STANOVSKÁ — ZE SOUBORU ON ONA ONI

MAGDA VESELÁ — ZE SOUBORU **DVOJÍ ŽIVOT**

MICHAL DVOŘÁK — ZE SOUBORU **Wo-MEN OF KARABACH**

JONÁŠ RICHTER

— ZE SOBORU “...Z NÁSLEDUJÍCÍCH DŮVODŮ”

HISTORICKÁ FOTOGRAFIE ZE SBÍREK STÁTNÍHO OKRESNÍHO ARCHIVU ČESKÉ BUDĚJOVICE — POČÁTEK 20. STOLETÍ

MILOSLAV STIBOR

PaedDr. Miloslav Stibor, narozený roku 1927 v Olomouci, člen Unie výtvarných umělců, Asociace fotografů, nositel mezinárodního fotografického titulu MFIAP (Maître de la Fédération Internationale de l'Art Photographique). Realizoval na 150 samostatných a zúčastnil se 450 kolektivních výstav v České republice a zejména v zahraničí. Ve své dřívější funkci ředitele Základní umělecké školy prosazoval zavedení fotografie jako samostatného oboru na těchto školách, působil jako lektor a člen mnoha mezinárodních fotografických porot.

Převážná část jeho díla je věnována figurální fotografii, kterou uplatňuje jak v komorním měřítku, tak v rozměrných panó na výzdobu společenských místností. Dominantní jsou zejména akty inspirované ženskými postavami staré řecké mytologie. Druhou zájmovou oblastí jsou sochařské a architektonické památky historických kulturních epoch. Za tímto účelem navštívil 25 zemí světa a uskutečnil řadu specializovaných výstav, zejména v zahraničí.

Akt, věčný obrazový žánr lidské sebereflexe, se stal ve fotografii novou inspirací, když malířství rezignovalo na zobrazování jevové skutečnosti. A tak fotografický akt už více než 150 let nese stopy časových etap a znaky stylových projevů autorů a doby.

Miloslav Stibor vstoupil na scénu české fotografie na počátku šedesátých let a ihned zaujal osobitou kulturou svého fotografického projevu, zejména pak zobrazením aktu. Zprvu jej pojednával jako tvar ve světle, jako apoteózu mládí, jako tanec, očekávání, touhu, tajemství sebepoznávání i skrytou vášeň. Se zastíněnou i prosvětlenou tváří, ve vířivém pohybu světla se závojem až k náznaku milostného objetí.

Jeho akty se brzy oddělily od tehdy převládajících klasticky statických pózujících figur se strojeným a nevěrodatně předstíraným stavem. Stibor hledal a našel vlastní poetiku, v níž tvořil vždy řady, které vznikaly soustavnými studiiemi a selekcí. Inspirován antickou oslavou ideálu nahého ženského těla vytvořil symbolické parafráze mytologických řeckých bohů, polobohů, najád a nymf, i povahopisné studie vznešených múz. Antice zůstal věren i v další fázi své tvůrčí práce. Motivem se mu však staly skutečné historické postavy jako Lamiá, Hedoné zejména Fryné, kdysi živý model slavných sochařů ve starořecké Olympii a Aténách. Je evidentní, že tyto postavy a děje mu učarovaly a vlastně vyhovovaly pro jejich historické vzdálení, které poskytovalo možnost žádoucího odcizení a ozvláštňení. V devadesátých letech pak vytvořil sérii obrazů s motivem lidské vášně, milostných objetí a vzrušení ve zcela nevšední formě pohybových výjevů, s výraznou směrností, tajemné světelné tonalitě, avšak při zachování významové čitelnosti světelným akcentem příznačných detailů. Koncem devadesátých let zvolil po zralé úvaze novou poetiku a našel pro studiiem aktů nový básnický obrazový přepis.

V nových cyklech zobrazuje převážně jedinou postavu v magickém šerosvitu. Postava vystupuje z nekonečného, neohraničeného prostoru a toto odpoutání od konkrétního pozadí umožňuje odhmotnění a až fantomatické ztvárnění figury. Na druhé straně jejich zpřítomnění a tělesný návrat autor napovídá občas vzdáleně znějícím latinským titulkem, vždy však významově výstižným, např. Lapidea – zkamenělá, Pellítá – v kožešinu oděná, Lenta – vláčná apod. Tak bychom mohli sami přisuzovat epitela jako tichá, vznešená, mlčenlivá, krásná, tajemná. Přívlasek zůstává pouhým vodítkem, ukazuje zdroj inspirace a k souznění musí dospět divák sám svou obrazností. Zcela novou cestu ukazuje Miloslav Stibor v řešení dvouaktů muže a ženy, aniž se uchyluje k mytickým, literárním či divadelním předlohám. Bicordia – tedy dvě srdce ve snovém prolnutí, jsou nová a nevídaná zpodobení.

Postmoderna přinesla provokační, excentrické, frivolní i neerotizované studie v rámci tak zvané inovace a totálního osvobození z pout minulé společenské pruderie. Stibor však tvořil akt svým tvůrčím názorem dávno předtím, než nastoupila sexuální revoluce a odlišil se tak naprosto od všech renomovaných fotografů aktu u nás i v zahraničí. Neužívá naturalistických prvků, prezentace excentrického modelu, neusiluje o pseudovýrazy milostného prožitku, ani předstírané něhy či slasti. Zvláštním způsobem zdvojení a rozmytí kontur či zpožděnou dvojexpozicí se mu daří poetizovat světlo a stín na objektu tak, že nelze přesně určit zdroj, a tak dochází k odhmotnění a nové optické kvalitě. Jeho studiový akt realizovaný výlučně černobílým fotografickým procesem, klasickou záběrovou metodou, avšak unikátním finálním zpracováním zvětšeniny, přináší neobyčejnou modulaci světlostinného obrazu. Jeho fotografie mají charakter původního grafického listu a akt v jeho podání má zvláštní půvab a důstojnost.

Je s podivem, že tento kouzelník světla a stínu, obrazů něžných dívek i přeludných fantómů vystačí s jednoduchými prostředky vyvolat estetické prožitky krásna a vznešenosti v tolika nuancích a s takovým vkusem.

Ludvík Baran

MIRO ŠVOLÍK

Miro Švolík se narodil v roce 1960 ve Zlatých Moravcích v tehdejší Československu. Na Slovensku stačil ještě vystudovat Střední umělecko-průmyslovou školu, ale v roce 1981 již začal v Praze studovat FAMU (umělecká fotografie). Stal se jedním z nejvýraznějších představitelů tzv. Slovenské nové vlny, která v 80. letech 20. století významně ovlivnila českou fotografickou scénu zejména tím, že do tehdejší tvorby vnesla nové neotřelé způsoby vyjadřování, zejména hravost, divadelnost, inscenovanost příběhů, vkusné a vtipné využití metafory i nové úhly záběrů.

I když Švolík v současnosti využívá v hojně míře možnosti digitální technologie a výsledná díla se z „fotokomarových“ zvětšenin změnila na barevné digitální

printy, princip jeho myšlení se dle mého názoru až tak nezměnil. V podstatě má předem jasnou představu o výsledku a zůstává věrný svým představám a imaginacím. Často svými fotografiemi vypráví příběh. Fotografie nejsou popisné ani prvoplánové, a tak příběh nemusí být na první pohled zcela zřejmý, o to hodnotnější však výsledek pro vnímavého diváka je. Míro je vlastně takovým lyrickým fotografem epických příběhů.

Ústředním tématem celé dosavadní Švolíkovy tvorby je žena. Mám za to, že je to určitý způsob vyjádření jeho postoje k ženám. Tak jako např. Stibor nebo Kuščynskij se vyjadřoval prostřednictvím něžných poetických aktů žen, Švolík používá k vyjádření svého obdivu k ženám rozehrané příběhy, které však ženy málokdy hrají samy. Příkladem toho jsou např. zde vystavené soubory z dřívějšího období „Jedno tělo jedna duša“ (1987) nebo „Návrat k přírodě“ (1995). Opačným příkladem je např. soubor „Otvory a díry“ (2001) nebo „Kvetiny slasti“ (2004 – 06), kde se Mírovi do konečné fotografie nepodařilo zakomponovat žádný mužský, přírodní či jiný element. Ve dvou nejnovějších souborech „Mliečna dráha“ (2009) a „Od zrodu až do smrti“ (2009) opět rozehrává nové výtvarné příběhy, kde pracuje s násobením a skládáním jednotlivých figurativních záběrů.

Použití digitální technologie v nejnovějších souborech je plně podřízeno uměleckému záměru, Švolík si udržuje výraznou převahu nad počítačem, chce mít vše precizně pod kontrolou, a to nejen od nápadu po konečnou výstavní podobu díla, ale i výstavní prostor. Konečná prezentace díla je pro něho velmi důležitá a v žádném případě nekončí hotovou fotografií. V tomto ohledu je zcela obrazem svého znamení zvěrokruhu – berana. Jeho profesionální perfekcionista „beraní“ přístup fotografiím evidentně prospívá a nedovolí žádná polovičatá řešení, která by jen náznakem mohla jeho tvorbu devalvovat.

Nezastírám, že mi je svým pojetím Švolíkova tvorba blízká, zejména již dříve zmíněná hravost či použití obrazových metafor. Navíc letošní téma Blatenského fotofestivalu se velmi blízce potkává s tématem jeho tvorby a máme tak jedinečnou možnost nechat se unést na vlnách Švolíkovy vizuální poezie.

Přestože Švolík již dlouhou dobu žije a tvoří v Praze, nechce se stále vzdát své rodné „mákké slovenčiny“. Činí tak jistě čistě ze svého přesvědčení a pocitu, i když v současnosti mu bravurní slovenština bude jistě ku prospěchu i z mnohem prozaičtějších důvodů, neboť hned po fotofestivalu odjíždí do Bratislavy, kde od letošního roku začíná působit jako vysokoškolský pedagog na VŠVU v Bratislavě.

Kromě samotné tvorby se profiluje i jako kurátor výstav. V poslední době se umělecky stará zejména o čistě ženskou víceméně jihočeskou skupinu fotografek „Jihoženským okem“, v Českých Budějovicích již delší dobu působí jako kurátor Galerie Bazilika a v neposlední řadě navrhl koncepci festivalu jihočeských fotografů „Jihočeský výlov“, který v letošním roce týden po Blatenském fotofestivalu bude mít v Českých Budějovicích svůj druhý ročník.

Pavel Štěrba

VLADIMÍR ŽIDLICKÝ

Vladimír Židlický (1945), absolvent katedry umělecké fotografie FAMU a dlouhá léta rovněž pedagog, je významným představitelem evropského umění. Jeho práce je známější v cizině než u nás. Prosadil se zejména ve Francii, Belgii nebo Holandsku... Vystavoval v prestižních galeriích a muzeích západní Evropy či USA. Bývá uváděn nejen samostatně, nýbrž také v důležitých přehlídkách spolu s osobnostmi světového ohlasu. Židlického artefakty na sebe dokáží strhnout pozornost i tehdy, visí-li vedle fotografií signovaných jmény jako Robert Mapplethorpe, Jan Saudek, popřípadě František Drtikol. Ostatně na Drtikolův odkaz Židlický vědomě navazuje: jednak žánrem aktu, jednak mu záleží na nejvyšší dosažitelné jakosti obrazu. Oba tvůrce spojuje i malířská zkušenost. Židlického fotografie ovšem zúročují nezastupitelnou sugestivitu naturalistického média.

Po dlouhých desetiletích vlády puristického pravidla o nedotknutelnosti negativu objevil Židlický v 70. letech překvapivou možnost, čím lze vizuální sdělení obrazu ještě umocnit: nikoli už historicky ověřenými postupy technického zušlechťování, nýbrž částečnou destrukcí negativu, jakýmsi haptickým dotekem jako dalším druhem komunikace. Nadčasovou pronikavost autorova vkladu historii umění odráží zastoupení v mnoha muzejních sbírkách včetně institucí, které určují měřítko kvality: Museum of Modern Art, New York; Art Institute, Chicago; Museum of Modern Art, San Francisco; Bibliotheque Nationale, Paříž; Centre Georges Pompidou, Paříž; La Maison Européenne de la Photographie, Paříž; Museum Ludwig, Kolín nad Rýnem; Moravská galerie v Brně...

Opíral-li se Židlický bezmála čtyři dekády o syrovost média, potom v posledních letech techniku výrazně proměnil. Po loňské knižní bilanci, zahrnující monochromy z období 1970 – 2007, zpřístupňuje novinky pastelové barevnosti. Základní otázkou tedy je, proč začal pracovat v pestrém spektru. Redukce vystavených artefaktů do černobílé škály by sice prokázala kontinuitu myšlení i formy, ale změna zůstává přesto značná. Kdysi měl tento fotograf finální představu, v níž tolik nezáleželo na tom, z jaké barvy skutečnosti vychází. Jak je to nyní?

„Vše začalo digitální technikou,“ vzpomíná Vladimír Židlický. „Se špičkovou digitální kamerou lze dnes dělat téměř totéž, co s klasickým středním formátem. Čili k barvě je přístup jednodušší, než býval. Barvu začnete dělat a najednou ji dělat musíte: jdete za tím a zkoumáte další výrazové prostředky, které rozšiřují vaše možnosti. Barva vás pohltí. Nejsem příliš technický typ, takže ovládám různé počítačové gramotnosti intuitivně. Za ta léta mám však v zásobě celou řadu technických prostředků, kterými docílují toho, co chci a digitální technika mi to jen zjednodušuje. Negativy překrývám, maluji do nich štětcem, převádím je

vinverzi, užívám opakovaného osvitů a čehokoli dalšího. Procházím v ekoparku kontejnery s odpadem a hledám věci, které nesou struktury šedesátých let. Tyskenuji a navíc je možné do digitálního obrazu poměrně snadno dále zasahovat a to v kterékoliv fázi. Ta potřeba manuálních zásahů je daná mou malířskou minulostí. Když jsem udělal první fotografii, měl jsem pocit: ano, je to pěkné děvče, ale co dál? Figura přece není bez mého osobního zásahu hotová... Jakoby nevyjadřovala úplnou pravdu. Můj přístup byl v 70. letech krajností. Nikdy jsem nebyl klasický fotograf, takže pořád lpím na tom, čemu se říká subjektivně animální pečť. Obličej, jsou-li odřáté, vyškábané nebo zamřžené rušily personifikaci, která mi tehdy nevyhovovala jakožto fenomén zavádějící komunikaci diváka s dílem na scesti. V mých nových věcech však už tak rigorózní nejsem. Člověk vlastně vyřazením některých mozkových závitů dosáhne haptického kontaktu, když se chce figury dotýkat často i s větší intenzitou projevující se razantní šrafúrou, vrypy a perforacemi negativů. Je to druh komunikace. Američané to nechápou: je-li na figuře škrábanec, jde podle nich o agresí. Nemají pravdu. Neví nic o koexistenci.“

Josef Moucha

MIROSLAV NĚMEČEK

Narodil se v roce 1964 v Táboře, je absolventem magisterského studia na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě (2003). Od roku 2001 je majitelem, provozovatelem a vedoucím lektorem Školy kreativní fotografie v Praze.

Je fotografem na volné noze se zaměřením na konceptuální a dokumentární tvorbu (např. Rodinka, 1998; Dívky 2000, 2000; Schody do nebe, 2002; Cestující, 2003; Hlavní nádraží aneb Konec starých časů, 2008). Jako člen poroty je činný v soutěži Fotograf roku časopisu Foto-Video. Spoluprovozuje Fotogalerii Juliska, kde působí rovněž jako kurátor.

MODLY

Modly jsou projektem na pomezí fotografie a výtvarného umění, postaveným na konfrontaci počítačově upravovaných fotografií světově proslulých fotbalistů (převzatých z televizních pořadů) a anonymních dívek (z erotických internetových stránek). Soubor je mimo jiné pokusem autora vyjádřit svůj ambivalentní vztah ke dvěma zdánlivě si vzdáleným, avšak mocným světům, světu sexu a světu sportu, které nás stále znovu vábí svým nekonečným proudem fascinujících obrazů, kdy nabízí napínavou podívanou, nefalšované vzrušení, netušená dobrodružství či „jen“ dobrou zábavu. Naši hrdinové jsou ve své podstatě téměř vždy skvělí, okouzlující, neodolatelní, nepřemožitelní, úspěšní a sexy. Kdykoliv si vzpomene, jako na zavolání se usadí v našich pokojích, pracovnách, hospůdkách, ale především pak v našem životě a myslí, kde nachází svůj nejvyhrátější pelišek.

MARKĚTA HRITZOVÁ

Absolventka SPŠ sdělovací techniky v Panské – obraz a zvuk, Hradecké fotografické konzervatoře a Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě (bakalářské studium). Byla kurátorkou výstavního projektu „Tělo jako nástroj“.

Pracuje jako fotografka a grafička na volné noze (fotografuje pro www.partypeople.cz a L-BANDS). Více na www.makistyle.net

INVISIBLE MODELS

Jak důležitá je ve fotografii módy modelka? Její identita se vytrácí...je jen figurínou na oblečení...zaniká...splývá s pozadím...šaty jsou to co vyniká

KAMILA BERNDORFFOVÁ

V létě žije v Blatné, v zimě v Indii, kde cestuje a fotografuje. Na téma Indie publikuje v různých časopisech.

Vedle dokumentu (Sýrie, Jeruzalém, Miliarda indických očí, Indické elementy, Moje Indie) se věnuje i dětskému portrétu (Arletiny barevné sny). Má za sebou řadu samostatných výstav. Pravidelně vystavuje na Czech Press Photo (v roce 2007 získala 3. místo).

INDICKÁ ŽENA VE SVÉ DOMÁCNOSTI

Soubor je součástí dokumentu zaměřujícího se na život žen v různých zemích, které jsou fotografovány v autentickém prostředí svého domova. Žena sama určuje místo, pozici, oblečení, takže se stává modelkou a zároveň spoluautorkou celé scény. Snímek je doplněn stručnou informací o modelu, místem a dobou vzniku.

JAN KHÜR

Fotografii studuje od roku 2005 na SUPŠ Sv. Anežky České v Českém Krumlově pod vedením profesorů MgA. Zdeňka Stolbenka, MgA. Jana Mahra a Michala Túmy. Právě díky nim mohl vzniknout tento soubor. V roce 2009 nastupuje na Univerzitu Tomáše Bati ve Zlíně, obor Reklamní fotografie.

AUTOPORTRÉT

Soubor 12 fotografií autoportrétů manipulující s realitou, sexuální orientací či módním stylem, vznikl v roce 2009 jako maturitní práce na SUPŠ Sv. Anežky České v Českém Krumlově.

TOMÁŠ KLEPAL Programátor a grafik, studiu fotografie a fotografické tvorbě se věnuje ve svém volném čase. Dokončuje bakalářské studium na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Z fotografických témat ho nejvíce zajímá subjektivně viděná architektura a krajina, případně světelně zajímavé obrazy blízké abstrakci. V poslední době fotí prakticky jenom digitálním fotoaparátem a s oblibou využívá možnosti dodatečných počítačových úprav.

DVĚ TVÁŘE ŽENY

Práce se pokouší o určitý psychologický portrét fotografované osoby. Využívá k tomu komentovaných fotografií ve stylu komiksu. Snaží se využívat nadsázku a humor. Na fotografiích se prolíná aranžované a skutečné prostředí, každá fotografie (ve skutečnosti série fotografií) se snaží zobrazit portrétovanou ženu v nějaké její typické poloze. Cílem práce je pokusit se formou primitivního a za „pokleslý žánr“ považovaného komiksu a pomocí na první pohled často povrchních komentářů dostat se pod povrch portrétované osoby, zachytit její skutečné vlastnosti a zobrazit její osobnost.

SYLWIA NIKKO BIERNACKA Nezávislá fotografka, absolventka studia kultury v Poznani, nyní studentka Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Vede nadaci a workshop „Machina Fotografika“. Vystavovala v Polsku i v zahraničí, své práce publikovala v tisku (Polityka, Gazeta Wyborcza, Tygodnik Powszechny) a v knihách. www.machinafotografika.pl.

„RED“

Nikko se rozhodla proniknout do symbolického vyjádření barvy v souvislosti s časem, čímž se zabývá již delší dobu. Červená je barva ženy: menstruace, sexuální iniciace, zrození, smrt... Tyto momenty se odehrávají jeden po druhém. Nikko fotografovala ženy ve velmi silných okamžicích jejich života. Použila červený podklad, své modely položila do embryonální pozice, kterou máme v průběhu života spojenou se synonymem bezpečí našeho vlastního prostoru, touhou po minulosti. Rozhodujícím prvkem tohoto projektu jsou věty psané vlastní rukou modelů. Odpovídali na jednu otázku: které důležité věci se udály v jejich životech. Je to otevřená otázka, pro ně, pro diváky a pro autora tohoto projektu.

EVA STANOVSKÁ Pochází z Pardubic, v současné době žije kousek od Pardubic, ve vsi jménem Dřeniče. Oborem jejího zaměstnání je IT. Fotografie se věnuje ve svém volném čase. Je absolventkou Hradecké fotografické konzervatoře a členkou pardubického fotoklubu Alfa.

ON ONA ONI.

„Tak trochu spolu, tak trochu sami. Soubor vznikl jednoho letního podvečera ve městě, kdy ostré sluníčko bylo nízko u země a tvořilo ostré stíny. Konkrétní lidé mizeli, ztrácela se jejich podoba. Zůstala malebná směsice stínů. Kdo je muž, kdo je žena, kdo je kdo? Není to důležité. Všichni někam spěcháme, někam směřujeme. Otisk této cesty je na fotografiích.“

MAGDA VESELÁ Narozena v roce 1978. Vystudovala DAMU Praha - obor dramatická výchova, kterou učí na ZUŠ. V současnosti studuje Etopedii na Univerzitě Palackého v Olomouci a Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. S fotoaparátem nejčastěji sleduje svoje blízké, přičemž výsledkem jsou snímky spojující subjektivní dokument s inscenovanou fotografií.

DVOJÍ ŽIVOT

„Moje babička ve svých osmdesáti letech vede neustále dvojí život. Od jara do podzimu žije na chatě, pořád něco kutí, chodí do lesa na dřevo, na houby, se psem, užívá si. Na zimu a jaro se stěhuje do svého městského bytu, kde vysedává u kávy, televize, nikdy nevyjde nenalíčená. A všude je vlastně spokojená...“

JONÁŠ RICHTER

Student Institutu tvůrčí fotografie v Opavě. Ve volné tvorbě se věnuje především velmi subjektivnímu dokumentu, který však neváhá kombinovat s digitálně upravovanými snímky nebo záběry skládat do koláží. Mimo jiné se věnuje také experimentální hudbě a videoartu. Společně se svým otcem pravidelně koncertuje ve skupině Richter & syn a vytváří i pozoruhodné audiovizuální představení.

“...Z NÁSLEDUJÍCÍCH DŮVODŮ”

Souborem deníkových záběrů, na kterých doslova figuruje moje přítelkyně, si sám sobě pokládám otázky týkající se kontrastu mezi intimním a veřejným, absurdity kulís našeho života a vztahu kulturního eklektismu a autenticity osobního přesvědčení.

MICHAL DVOŘÁK

V současné době žije a pracuje v Blatné jako laborant Kodak expresu. V roce 2008 se zúčastnil expedice Náhorní Karabach, ze kterého pochází soubor Wo-man of Karabach. Soubor dosud nebyl publikován ani vystavován.

WO-MAN OF KARABACH

Muži Karabachu jsou hlavami rodin, živiteli, bojovníky, hrdiny...

Ženy Karabachu jsou krkem, který hlavou otáčí, nasytí hladové a ošetří rány...

Jako doprovodné výstavy menšího rozsahu (jejich fotografie nejsou v katalogu) jsou v rámci Otevřené scény Blatenského fotofestivalu vystaveny práce

MARTINY ŘEDINOVÉ a JIŘÍHO FRANCE.

Blatenský fotofestival dále doprovází výstava historických fotografií s názvem **PŘÍRODA, PAMÁTKY A LIDÉ V JIŽNÍCH ČECHÁCH NA STARÝCH FOTOGRAFIÍCH**. Státní okresní archiv České Budějovice uchovává ve svých sbírkách mimo jiné poměrně rozsáhlý soubor skleněných negativů s různými náměty. Nacházejí se zde i četné snímky jihočeských měst, vesnic, hradů, zámků nebo částí krajiny, pořízené někdy na počátku 20. století. Bohužel u nich není znám autor ani přesné datum vzniku. Mnohé z těchto fotografií nebyly dosud vystaveny a proto je snahou Městského muzea v Blatné spolu se Státním okresním archivem v Českých Budějovicích představit veřejnosti soubor vybraných záběrů. Jde převážně o místa Jihočechům důvěrně známá, která však za uplynulých sto let prošla nemalými proměnami.

WOMAN

Katalog vychází u příležitosti 4. ročníku Blatenského fotofestivalu, který se koná ve dnech 26.-27.9.2009 v Blatné.

Fotografie © autoři

Fotografie na titulní straně: Eva Stanovská

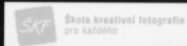
Texty za využití podkladů autorů sestavil: Pavel Štěřba

Grafická úprava a zpracování katalogu: Zdeňka Zítová

Tisk katalogu: Antonín Popadič AP tiskárna Písek

Pořadatelé fotofestivalu: Fotoklub KAMFO Blatná, Městské muzeum Blatná, Městský úřad Blatná – oddělení kultury.

Děkujeme všem sponzorům a partnerům: Město Blatná, Zámek Blatná, MBM Milan Žila, MAKO Blatná, Blatenská ryba, s. r. o., Blatenské listy, Ivana a Libor Mertlovi, PNEU Spálenský,

www.NaucteseFotit.cz